Легендата за снопа пръчки

Ученият хан Кубрат обичал да наблюдава нощното небе и да чете по звездите съдбата на хората и на народите. В една такава нощ, като се взирал в залязващите Плеяди, той видял, че неговата звезда угасва, спомнил си за брата си Самбат Кий, който основал града Киев и го кръстил на свое име, после заминал на запад подир залязващото слънце, основал там грамадна държава, дето са сега Чехия, Словакия, Унгария, Прусия и Полша, но не я нарекъл България (така че няма да я броим), нарекъл я в чест на дедите си Дулоба – „Страната на Дуло", другите народи пък я наричали на неговото име: от Самбат – Само, но като умрял Самбат Кий и държавата му загинала. Кубрат си помислил: „И моята държава ли ще умре след смъртта ми?" Повикал петимата си синове – Баян, Котраг, Аспарух, Кубер и Алцек – и им рекъл:

– Синове мои, свършват земните ми дни.

– Олеле, тате, недей! – проплакал най-малкият, Алцек. – Какво ще правим без тебе?

– Сега ще ви кажа – рекъл Кубрат. – Баяне, я вземи оня наръч пръчки.

Баян отишъл и взел наръча пръчки, който лежал до огнището, където мъждукал свещеният неугасващ огън.

– Ха сега се опитай да ги счупиш всичките наведнъж – казал му Кубрат.

Баян бил най-възрастният, най-силният от синовете на Кубрат, затова му викали Батбаян. Ударил той снопа пръчки о коляното си – не се чупят. Ударил втори път – пак не се чупят. Трети път ударил с все сила – същото.

– Не мога – рекъл, – тате.

– Нека опитат и другите – казал Кубрат.

Опитали един по един и другите четирима синове на Кубрат, но никой не могъл да счупи наръча пръчки.

– Дайте ги сега на мен – рекъл Кубрат.

Подали му наръча, той взел да измъква от него пръчките една по една и с лекота ги чупел – една по една.

– Еее, така и баба знае! – извикали в един глас синовете му. – Една по една всеки може.

– Точно така – казал Кубрат. – И вас, ако се разделите след моята смърт, един по един всеки ще ви пречупи. Ако сте заедно като този наръч пръчки, никой няма да може да ви победи. Разбрахте ли?

– Тъй вярно, разбрахме! – отвърнали в един глас петимата му синове.

– Какво разбрахте?

– Съединението прави силата.

Като чул тези хубави думи, великият хан Кубрат се усмихнал щастливо и издъхнал.

Тези хубави думи „Съединението прави силата” вий сте ги изписали и върху герба си, но тежко ви и горко, ако спазвате този завет като Кубратовите синове. Защото още не бил изстинал трупът на стария хан – и синовете му се скарали кой да седне на бащиния трон.

– По старшинство на мен се пада – казал Батбаян.

– Тая няма да я бъде, ти да ни командваш – рекли четиримата му горди братя.

На другия ден погребали баща си по християнски, както им бил заръчал, погребали го заедно със скиптъра и меча му, защото не могли да поделят и тях.

Народа на Велика България обаче поделили на пет равни части и всеки застанал начело на ордата си.

– Аз оставам тук, на бащината си земя – казал Батбаян.

– Аз поемам на север – казал Котраг.

– Аз на юг – казал Аспарух.

– Тогава аз тръгвам на запад – казал Кубер.

– Аз идвам с тебе, бате – казал Алцек. И поели в четирите посоки на света.

Източник: https://www.erepublik.com/bg/article/-3-1-2076422/1/20

Материала подготви: Десислава Бейска

Провери: Диляна Гаджева